

„ВЕЧЕРНА ПОЩА“

ГОТЪМЪ ЕЖЕДНЕВЕНЪ ВЪСТНИКЪ
за политика, литература, економия и индустрия

АБОНАМЕНТИ:

	за година	6 мѣсеца	3 мѣсеца
за България и Сърбия:	24 лева	— 12 лева	— 6 лева.
за странство:	40 лева	— 20 лева	— 10 лева.

АБОНАМЕНТИТЪ ПОЧВАТЪ ОТЪ 1 и 15 НА МЪСЕЦА.

За отдѣлни абонаменти на „Илюстрирана Вечерна Поща“
се плаща за България и Сърбия 5 лева годишно,
за странство — 8 лева годишно.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТОТИНКИ.

Вечерна Поща**Le Courrier du Soir. — Abendpost.**

Телефонъ 122,2.

— Sofia — Bulgarie —

Téléphon 122,2.

„БАЛКАНСКА АГЕНЦИЯ“

за публикации, разни свѣдения, фабрични марки, патенти и пр.
Булевардъ Дондуковъ, № 46, София.
има изключителното право да събира обявления и реклами
за „Вечерна Поща“.

За обявления се плаща:

за I стр. 1 левъ на редъ; на II и III, слѣдъ хрониката, 2.50 л.
на редъ и на IV стр. по 30 ст. на редъ.

Единъ редъ има 4 сантиметра и се смѣта отъ корпусъ 8.

Малкитѣ обявления отъ 20 думи 50 ст.; 3-кратно — 1 левъ.

ВСИЧКО ВЪ ПРЪДПЛАТА.

Всичко що се отнася до вѣстника се адресира до
г-на Директора на в. „Вечерна Поща, Бул. Дондуковъ № 48.

РЪКОПИСИ НЕ СЕ ВРЪЩАТЪ.

Les annonces sont reçues exclusivement à l'Agence Balkanique, B-d Dondoukoff, 46. — Sofia.

ANNONCES à la 1-ère page 1 f. la ligne; à la IV-ème 30 cts.; la ligne 4 cm.; à la III-ème, après la chronique, 2 f.50 cts. la ligne.
ABONNEMENTS: pour l'Étranger 40 fcs, par an; six mois — 20 fcs.; trois mois — 10 fcs. Les abonnements commencent le 1 et le 15 du mois.

Заявленията на г. Света Симичъ.

Вчера единъ отъ нашитѣ сътрудници имà разговоръ съ сръбския дипломатически агентъ въ София, г-нъ Света Симичъ, който току-що се е завърналъ отъ Швейцария. Единъ разговоръ съ г. Симичъ би билъ всъкога приятенъ, защото нѣма човѣкъ, който да може тъй добръ като него да даде на единъ парадоксъ математически изразъ, да изкаже единъ софизъмъ съ по-трогателно добродушие. Единъ разговоръ съ него въ тоя моментъ, когато народната душа въ България кипи отъ сръбскитѣ прѣдизвикателства, а когато въ въздуха на тая страна сякашъ се носи нѣкакъвъ зовъ на бойна тржба, не можеше да бжде освѣнъ въ висша степенъ интересенъ. Какъ ще се развиятъ тия сръбско-български отношения, въ които Сърбия тъй отдавна влага своята недобросъвѣстностъ и въ които почва най-сетнѣ да звучи и нашия народенъ гнѣвъ? Ще ли иматъ край злодѣйствата на сръбскитѣ чети въ Македония — убийства на българи, опожаряване на села, шпионства, сѣчове — или кръвнишката и подла борба, организирана отъ официална Сърбия, отъ сръбската държава, ще върви още съ своя позоренъ кортежъ отъ звѣрства! Ще ли Сърбия да се сѣгне въ това свое полудявение, което отива до насилия надъ беззащитни българки въ самата територия на кралството, или ще трѣбва да се мобилизиратъ полковетѣ, които дадоха на Сливница малко извѣстностъ въ историята?

Г-нъ Симичъ — заедно съ едно здраве, за което отъ

сърдце се надѣваме, че е отлично — е донесълъ отъ Швейцария и единъ якъ оптимизъмъ. Той мисли, че цѣлата тази буря, подигната напоследъкъ, ще утихне. Може би, той само отъ учтивостъ не е прибавилъ, че тая буря е изкуствена. Такова е обаче общото мнѣние въ Бѣлградъ. Тамъ вѣрватъ съ всичката сила на сръбското лекомислие, че възбуждението въ България е една австрийска интрига. Ако г-нъ Симичъ е сега оптимистъ не по убѣждение, а по дългъ, както е вѣроятно, той ще трѣбва да разпилѣ въ Сърбия това суевѣрие. Не, въ България не сж нѣкакви австрийски интриги, които сж възбудили духоветѣ. Австрийскитѣ интриги, тѣ! всевластни въ Бѣлградъ, че господствуватъ въ двора даже когато радикалитѣ сж на власть, както е настоящия случай, тия австрийски интриги, на които Сърбия дължи циничното тържество на Балугджича и скандалитѣ съ Шкода, тия интриги нѣматъ достѣпъ въ България. И може ли да се каже, че възбуждението въ една страна е изкуствено прѣдизвикано, когато то е обладало всичко мисляще? Не виждатъ ли сърбитѣ, че цѣлата наша преса, отъ всички лагери, издава сжщия викъ противъ тѣхната дързостъ? Нека ни покажатъ тѣ единъ вѣстникъ, освѣнъ в. Миръ — който да не сподѣля всеобщия народенъ гнѣвъ, единъ българинъ, чието сърдце да не е злѣ наранено отъ послѣднитѣ скандали!

Чужда интрига! Че тоя народъ оглушалъ ли е, та не

слуша грознитѣ вѣсти, които идатѣ отъ Македония? Чужда, интрига! Че нѣма ли въ тоя народѣ достатъчно разсъдѣкъ, за да разбере отъ дѣ идатѣ днесъ срѣщу България най-подлитѣ удари, най-чудовищнитѣ прѣдизвикателства!

Г-нъ Симичъ казва, че нѣма българинъ, който да мисли, че пѣтятъ на България за Македония минава прѣзъ Нишъ. Какъ дълбоко се заблуждава той! Прѣди всичко, той би могълъ да знае — понеже е отдавна между насъ — че тоя афоризъмъ за пѣтя прѣзъ Нишъ е изказанъ отъ единъ отъ най-знаменититѣ ни държавни мъже, покойния Петко Каравеловъ, и че ако не другитѣ, то поне неговитѣ послѣдователи не би се отрѣкли отъ тия муди. Вѣрно е, че прѣди нѣкоя година — та дори до ланската есенъ, когато се сключи търговския съюзъ съ Сърбия — тукъ почна да вѣе единъ искренъ духъ на братство спрямо Сърбия. Едно общо заслѣпяване ни облада, секашъ въ тази страна се раздука нѣкаква френетическа утопия, която заличи история, минало, разумъ, и която ни накара да изпаднемъ въ умиление прѣдъ безумната мечта на нѣкакво братство съ сърбитѣ. Но тя мина, тази френезия; но тя извѣтрѣ, тази мечта; и, ако вий се взрете въ душата на изтрѣзнѣлия българинъ, вий ще видите въ дѣното ѣ всичката яростъ на неговото добродушие, коварно измамено. Защото Сърбия ни отвърна съ измѣна за нашата доброта, съ удари изъ засада — на нашитѣ услуги. . .

И не само това. Сърбия съ своитѣ чети спира македонския въпросъ въ неговото развитие и го тласка въ друга посока. Сега не се касае за политическо освобождение на Македония, не се касае за автономно управление. Сега се касае да се спаси българското население отъ катастрофа, да се сломи онази алтернатива, прѣдъ която Сърбия поставя населението отвѣдъ Рила: или посърбяване, или сѣчь...

Сърбитѣ по тоя начинъ създадоха за македонския въпросъ това, което въ процедурата се нарича единъ прѣдварителенъ въпросъ: додѣто не се разправимъ съ сърбитѣ, не можемъ да направимъ нито една стѣпка на прѣдъ въ Македония.

Но, казва г. Симичъ, нашата вѣра, че ще биемъ сърбитѣ, е много абсолютна. Историята готви понѣкога изненади. Въ една такава война сърбитѣ могатъ да ни бждатъ страшни, защото тѣ се борятъ за своето сществуване. И тазъ хубава! Ами ние защо ще се боримъ? Отъ пехливанлъкъ ли? Отъ желание да си пуснемъ кръвь ли? Отъ бѣснотия ли! Или г-нъ Симичъ мисли, че въ една война съ Сърбия, сърбитѣ ще се биятъ за отечеството, а ний ще бждемъ гладиятори?

То, че ний ще биемъ сърбитѣ е едно на ржка. Ами въпроса е другъ: ще ли ни доведатъ тѣ до тая крайность?